

ת"פ 14679/08/19 - מדינת ישראל נגד מאיר ביטון

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 14679-08-19 מדינת ישראל נ' ביטון
בפני כבוד השופטת ענת חולתא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מאיר ביטון

הנאשם

הכרעת דין

רקע:

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

על פי כתב האישום, ביום 10.4.19 סמוך לשעה 21:57 נכנסה המתלוננת לתחנת דלק בשדרות על מנת לתדלק את רכבה, יחד עם בן זוגה. בן הזוג הותיר את מכשיר הטלפון של המתלוננת על קרטונים הסמוכים לעמדת התדלוק, בעת שבדק שמן ומים במכונית, ותוך שהוא משתמש בפנס הטלפון כדי להאיר את מעשיו.

בסמוך לאחר מכן, עזבו את המקום כשהם שוכחים את מכשיר הטלפון.

בד בבד, הגיע הנאשם עם רכבו למקום, הבחין במכשיר הטלפון ונטל אותו במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, ללא הסכמת המתלוננת, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול אותו שלילת קבע מהמתלוננת.

2. ביום 9.1.20 השיב הנאשם לכתב האישום כדלקמן:

הנאשם לא כפר בכך שראה את מכשיר הפלאפון על קרטוני המים בכניסה לחנות הנוחות וליד עמדות התדלוק, אך טען שלקח את הטלפון מתוך כוונה להשיב אותו לבעליו.

הנאשם החליט ללכת לדלפק אך "ראה שאנשים שנמצאים שם לא נראים שיוכלו לסייע לעשות כן" ולכן החליט לקחת את מכשיר הטלפון בכוונה שהבעלים יתקשרו אליו והוא ישיב אותו.

למחרת הניח את הטלפון ב"לוקר" בעבודה ושכח ממנו.

לאחר מספר ימים התקשרו אליו מהמשטרה, הוא אישר שהטלפון אצלו ואף השיב אותו לבעליו דרך המשטרה.

מכאן, הכפירה היא בקיומו של יסוד נפשי הנדרש בעבירת הגניבה.

ב"כ הנאשם הסכים להגשת ראיות המאשימה ללא חקירת עדי התביעה ולהסתפק בעדות הנאשם בלבד.

בית המשפט הורה על הגשת תיק מוצגים מוסכם ושמיעת עדות הנאשם וסיכומים בתאריך 30.3.20.

3. תיק מוצגים הוגש וסומן ביום 26.2.20, כדלקמן:

ת/1 אמרת מתלוננת מיום 11.4.19

ת/2 אמרת מתלוננת מיום 23.4.19

ת/3 אמרת מתלוננת מיום 15.7.19

ת/4 טופס מזכר דיגיטאלי ממוחשב

ת/5 דו"ח צפיה מיום 11.4.19

ת/6 דו"ח ביקור בזירה ותפיסת סרטונים

ת/6א דיסק

ת/7 מזכר שוטר דרעי מיום 11.4.19

ת/8 מזכר זימון לחקירה מתאריך 21.4.19

ת/9 אמרת נאשם מיום 22.4.19 שעה 10:08

ת/10 אמרת נאשם מיום 22.4.19 שעה 11:22

4. בשל מצב החירום, נדחה מועד ההוכחות לתאריך 24.6.20 ובהמשך, לבקשת הצדדים נדחה לתאריך 20.7.20.

ביום 20.7.20 נשמעה עדות הנאשם והצדדים סיכמו בעל פה.

תמצית טענות הצדדים בסיכומים

5. **המאשימה** עותרת להרשיע את הנאשם בעבירת גניבה, לחלופין על פי החלופה של "גניבה על ידי מציאה".

נטען, כי בהיעדר מחלוקת עובדתית לאור הגשת ראיות המאשימה בהסכמה, היסוד הנפשי הנדרש בעבירה נלמד מהנסיבות.

נטען, כי התנהגות הנאשם כנצפה בסרטונים ממצלמות האבטחה אינה מתיישבת עם גרסתו. בסרטונים רואים את הנאשם נוטל את מכשיר הטלפון מבלי להתבונן מימינו ומשמאלו כלל ופונה ישירות לחנות הנוחות. אך בהגיעו לחנות רואים שמכשיר הטלפון כבר אינו בידו, אלא בתוך בגדיו.

הנאשם אף לא ניסה לשוחח עם מי מהמוכרים בחנות ואין בסיס לטענה שהתרשם מהם שלא ישיבו אבידה לבעליה. בחנות הנאשם קנה חפסת סיגריות ושילם בכרטיס אשראי, כשאין מחלוקת ששילם באשראי על התדלוק בחוץ. ברור מההתנהלות, שהנאשם נכנס במטרה לרכוש סיגריות ולא כדי להחזיר את מכשיר הטלפון ולא התכוון להשיבו לבעליו.

רואים בסרטון, שבעת נטילת מכשיר הטלפון הפנס עדיין דולק.

על פי הודעת המתלוננת המכשיר היה טעון במלואו, על צלצול גבוה וללא נעילה.

למרות זאת הנאשם לא מבצע פעולה לאיתור הבעלים.

בנוסף, המתלוננת מוסרת שבתוך חצי שעה התקשרה למספר שלה, היה צלצול ואז המכשיר כבה. הדבר לא מתיישב עם גרסת הנאשם לפיה לא כיבה את הטלפון.

פעולת הכיבוי מלמדת על היסוד הנפשי.

גם במהלך השבועיים הבאים הנאשם לא עשה כל פעולה.

טענות הנאשם לגבי לחץ בעבודה וחופשת הפסח לא הועלו בחקירה אלא רק בעדות.

גם אם לא תתקבל הטענה לגיבוש היסוד הנפשי מיד בעת הנטילה, או בטווח קצר של עד חצי שעה לאחר מכן, יש להרשיע על פי החלופה של גניבה על ידי מציאה שכן הנאשם לא ביצע כל פעולה לאיתור הבעלים: הנאשם יכול היה להשאיר את מכשיר הטלפון בחנות הנוחות; יכול היה לגשת לתחנת משטרה; יכול היה לחפש איש קשר מתאים במכשיר הטלפון; יכול היה להשאיר את פרטיו האישיים בתחנת הדלק ליצירת קשר.

גם לטענת הנאשם שהמכשיר כבה, הוכח שהוא עצמו החזיק במכשיר מסוג דומה ויכול היה להטעינו ללא קושי.

המאשימה הפנתה לאסמכתאות לגבי אופן הוכחת היסוד הנפשי בעבירת גניבה.

6. ב"כ הנאשם עתר לזיכוי הנאשם, ולו מחמת הספק שנותר בשאלת היסוד הנפשי וזאת על יסוד עדות הנאשם.

נטען, כי לא הוצגו ראיות לשלילת טענת הנאשם, שהפעיל שיקול דעת והחליט שלא להשאיר את מכשיר הטלפון בידי צוות החנות, מתוך חשש שאם ישאיר אותו שם המכשיר לא יוחזר לבעליו.

בהמשך, הנאשם פעל מתוך ציפייה שאם מישהו יתקשר למכשיר הטלפון, הוא יענה לשיחה ויחזיר את המכשיר.

אין להניח הנחות עובדתיות שאינן עולות מן הראיות - המתלוננת מסרה בהודעתה, שצלצלה למכשיר הטלפון שלה, ולאחר צלצול אחד המכשיר לא היה זמין. לא ניתן להסיק מכך שהמכשיר היה כבוי. אי זמינות מכשיר הטלפון יכולה להיות נעוצה בסיבות שונות ואין להניח שהנאשם כיבה את מכשיר הטלפון.

מיד עם חקירתו במשטרה הנאשם נסע למקום עבודתו, הביא את מכשיר הטלפון והחזיר אותו. מדובר ב 12 ימים לאחר מכן. לא בוצעה כל פעולה לבדוק האם מכשיר הטלפון כבוי אם לאו, האם הסוללה ריקה או לא.

הנאשם הוא סגן מנהל, אין סיבה שיגנוב מכשיר טלפון ישן עם מסך שבור.

ניתן להניח, שבגלל הפנס הדולק הסוללה נגמרה והמכשיר כבה. הנאשם לא כיבה את הפנס ולא חיפש בו כי לא רצה לגעת במכשיר.

מדובר היה בימים שלפני חג הפסח, הנאשם לא עבד במהלך החג וכך המכשיר נשאר במקום עבודתו ונשכח, עד שנקרא למשטרה.

גם אם הנאשם התרשל בפעולות שיכול היה לבצע ולא ביצע - לא די בכך להוכיח יסוד נפשי של כוונה לגנוב.

אין להרשיע בחלופה של גניבה בדרך מציאה שאינה מופיעה בכתב האישום.

הנסיבות אליהן הפנתה המאשימה באסמכתאות שהגישה שונות, שכן בהן בוצעו פעולות נוספות במכשיר מהן ניתן ללמוד על הכוונה הפלילית, כגון ניסיון מכירה, או פירמוט המכשיר. עצם העובדה שהמכשיר נשכח במקום עבודתו 12 יום ללא שעשה פעולה כלשהי מלמדת על היעדר יסוד נפשי.

הנאשם השאיר את מכשיר הטלפון ברכבו ועלה הביתה, לכן לא שמע את הצלצול כעבור חצי שעה. עצם העובדה שהיה צלצול אחד מלמדת שהמכשיר לא היה כבוי בתחילה.

על כן יש לקבל את גרסתו של הנאשם, שהיא כנה ועקבית, ולהורות על זיכויו.

דין והכרעה

7. לאחר בחינת הראיות וטענות הצדדים לא נותר ספק סביר באשמת הנאשם ואין מנוס אלא להרשיעו בעבירת גניבה.

הראיות שנאספו אל התיק אינן תומכות בגרסת הנאשם ואינן מתיישבות עם גרסתו. הסבריו במסגרת חקירתו הנגדית לנסיבות הנלמדות ממכלול הראיות, אינם הגיוניים כלל ולא נמצא קשר קוהרנטי בין מעשיו בפועל ובין הסבריו. הסברי הנאשם הרשימו לעיתים כמיתממים ולעתים כמתחמקים ובשום אופן לא כאמינים. במהלך החקירה הנגדית קרסה גרסת הנאשם המקורית כליל, משלא היה בידו להשיב או לתת הסבר מניח את הדעת לראיות המלמדות כי למעשה לא עשה דבר וחצי דבר על מנת לקדם את מטרותו המוצהרת - השבת האבידה לבעליה ולמעשה הפעולות שעשה, גם לשיטתו, נוגדות את מטרות המוצהרת.

בנסיבות אלה לא נותר אלא לקבוע כי יש לדחות את גרסת הנאשם לפיה נטל את מכשיר הטלפון במטרה להחזירו לבעלים ויש לקבוע את אשמתו, על יסוד המסקנה הסבירה היחידה המתבקשת ממכלול הראיות, כמעט בבחינת הדבר מדבר בעד עצמו, כי מטרת הנטילה היתה שלילת קבע.

8. כאמור, אין מחלוקת עובדתית, כי הנאשם נטל את מכשיר הטלפון שנשכח ליד עמדת התדלוק בתחנת הדלק.

המחלוקת היא, האם התכוון בשעת הנטילה, למצער זמן קצר לאחר מכן, לשלול את מכשיר הטלפון שלילת קבע.

9. גרסת הנאשם בחקירה הראשית היא (עמוד 4):

"...באמצע התדלוק ראיתי טלפון מונח על משטח בקבוקי מים, סיימתי את התדלוק ורציתי ללכת להחזיר את הפלאפון בדלפק, היו שם אנשים שלא היו נראים לי בעין, השארתי את הטלפון אצלי באוטו ורציתי להחזיר, למחרת ביום חמישי לקחתי אותו איתי לעבודה. בשישי לא עבדתי. שמתי אותו במגירה של הכלים בעבודה. רציתי שאם יתקשרו אני יחזיר אותו. שבוע אחרי היה לפני פסח, זה ברח לי מהראש, לא זכרתי שהוא שם. לאחר מכן היה חול המועד ולא עבדתי, התקשרו אלי מהמסמרה ואמרו לי על הטלפון הזה, החזרתי להם באותו רגע, ומלצאת צדיק יצאתי גנב. בטלפון שהבחנתי בו על המשטח היה פנס דולק. תדלקתי בכרטיס אשראי ואחר כך הלכתי לדלפק ואז ראיתי שם בני דודים ולא רציתי להשאיר את זה אצלם".

10. כפי שיוסבר להלן, גרסתו העובדתית הפשוטה, וההגיונית במבט ראשון של הנאשם התבררה במהלך החקירה הנגדית, ולמקרא חומר הראיות (שכאמור, הוגש בהסכמה), כגרסה בלתי מתקבלת על הדעת לאור מכלול הנסיבות והתנהגות הנאשם בפועל והיא קרסה, שלב אחרי שלב, עד שלא נותר ממנה עוד דבר בעל ערך המצביע על קשר ולו קלוש בין הצהרות הנאשם ובין מעשיו.

כניסת הנאשם לחנות הנוחות בתחנת הדלק

11. הנאשם אישר גם בחקירה הנגדית, שנכנס לחנות הנוחות, ראה אנשים ש"לא נראו לו" ואז הסתובב ויצא מהמקום (עמוד 5, שורה 28). בהמשך השיב לשאלת התובע האם שוחח עם העובדים בדלפק "לא נראה לי" (עמוד 6, שורה 4).

אלא שבפועל התברר, שעם היכנסו לחנות הנאשם ניגש לדלפק, דיבר עם העובדים ואף רכש בכרטיס אשראי חפיסת סיגריות. הנאשם אישר את הדבר בחקירה הנגדית אך לא ידע להסבירו (עמוד 6, משורה 3).

12. כן אישר הנאשם בחקירה הנגדית, שנטל את מכשיר הטלפון ומיד נכנס לחנות כדי להחזירו ואף הדגיש "כן. הפנס דולק" (עמוד 5 משורה 18). בהמשך לכך, הוצג לנאשם שמכשיר הטלפון לא היה בידו עם היכנסו לחנות השיב: "הוא כנראה ביד או בכיס אני לא יודע למה" (עמוד 5 שורה 24) ובהמשך: "אולי הכנסתי את זה לכיס ברגע שראיתי אותם" (עמוד 5 שורה 33) ובהמשך: "אולי הכנסתי את הטלפון בשביל להוציא את האשראי או משהו" (עמוד 8, שורה 14) ולשאלת התובע שרואים בסירטון את שתי ידיו פנויות משיב: "אני לא יודע למה הכנסתי אותו לכיס..." (עמוד 8, שורה 17).

13. יובהר בהקשר זה, כי כנלמד בבירור מהסרטון הנאשם נטל את מכשיר הטלפון ופנה מיד לחנות הנוחות במרחק מטרים בודדים מנקודת התדלוק, מהלך שניות בודדות. טענת הנאשם, איפוא, כי מטרתה היחידה של הכניסה לחנות הנוחות היא השבת האבידה, אינה מתיישבת כלל עם ההחלטה להצפין את מכשיר הטלפון בכיסו (או במקום אחר בבגדיו) **עובר** לכניסה בדלת. כפי שנצפה בבירור בסירטון מתוך החנות, בעת הכניסה אליה מכשיר הטלפון כבר איננו בידיו של הנאשם וידיו ריקות. בשום אופן אין לקבל את ההצעות העובדתיות החלופיות, כי החליט לשים את מכשיר הטלפון בכיס **לאחר** שהתרשם מהעובדים בחנות, או על מנת לחלץ ארנק או כרטיס אשראי מהכיס. טענות

אלה נסתרות בסירטון.

עובדה זו, לבדה, מחלישה מאד את טענת הנאשם בדבר מטרת הכניסה לחנות וכן בדבר הכוונה להשיב את האבידה. עולה מהסירטון ומהתנהגות הנאשם, כי נכנס לחנות לצורך רכישת סיגריות. הא ותו לא.

מעשי הנאשם עם מכשיר הטלפון ביממה שלאחר נטילתו

14. הנאשם אישר כדברי אמת את הודעתו במשטרה (ת/9) שורות 11-12 שם אמר: "ולקחתי אותו איתי בכדי להחזיר אותו למי שיתקשר ואז עברו הימים אני השארתי את הטלפון בעבודה שלי והוא כבה ושכחתי ממנו בכלל" (עמוד 7 משורה 1, ההדגשה הוספה) ואף הדגיש (עמוד 7 משורה 9): "...הייתי צריך לראות שמישהו מתקשר לכן זה היה לידי".

אלא שמיד בהמשך, לשאלת התובע האם מדי פעם בדק שמישהו מתקשר, מסר הנאשם בזו אחר זו תשובות שונות, שאינן מתיישבות זו עם זו, אף לא עם דבריו בחקירה אותם אישר (עמוד 7, משורה 12): "לא זוכר, אני לא פתחתי את הטלפון, לא פתחתי דברים אישיים או אנשי קשר, תמונות. אני לא זוכר אם היתה סוללה או לא, אני פשוט רציתי להחזיר את הטלפון. מצדיק יצאתי גנב... למחרת אם אני לא טועה הטלפון היה כבוי או אפילו באותו הערב... לשאלת בית המשפט, אני לא כיביתי את הפנס. יש מצב שזה כבה באותו הערב מעצמו כי הסוללה נגמרה".

15. הנה כי כן, הנאשם מסר באותו הבל פה כמעט את התשובות השונות הבאות: שהשאיר את הטלפון בקרבתו כדי לראות אם מישהו מתקשר; שאינו זוכר האם בדק אם מישהו התקשר למחרת היום כשהיה בעבודה; שלא פתח את הטלפון; שלא פתח דברים אישיים בטלפון, שלא זוכר אם היתה סוללה, שלמחרת הטלפון היה כבוי; שייתכן שעוד באותו הערב הסוללה נגמרה (ראו גם בעמוד 8, שורה 33: "אולי הפנס סיים את הסוללה").

הנאשם עמד על כך, שלא כיבה את מכשיר הטלפון בעצמו (עמוד 7, שורה 30; עמוד 8, שורה 31).

עצם מסירת תשובות שונות, סותרות ובלתי עקביות לשאלתו הפשוטה של התובע, מותירה רושם עגום בדבר מהימנות הנאשם ובמובן זה, גם בשים לב לגרסתו המקורית בחקירה שהובאה לעיל, לא ניתן לקבל טענת ב"כ הנאשם כי גרסת הנאשם עקבית או כנה.

16. מעבר לכך, ברור כשמש, כי האפשרויות שהעלה הנאשם לגבי התרוקנות הסוללה אינן יכולות להתיישב כלל עם עדותו הפוזיטיבית שהשאיר את מכשיר הטלפון לידו בעבודה, מתוך ציפייה שמישהו יתקשר: אם אכן הנאשם לא כיבה את הפנס הדולק במכשיר הטלפון, מה שגרם לסוללה להתרוקן ולטלפון לכבות כבר באותו הערב, או כבר למחרת, ברור שלא יכול היה לצפות שמישהו יתקשר. כל אדם סביר, לא כל שכן הנאשם "סגן המנהל" כפי שהודגש מספר פעמים במהלך הסיכומים, לא מצפה שמכשיר טלפון כבוי יידלק מעצמו וצלצל יישמע ממנו.

17. הנאשם לא באמת פעל כפי שהעיד, מתוך ציפייה שמישהו יתקשר ולא כיוון את מעשיו על מנת לאפשר קשר עם

בעלי המכשיר. כך, לא במהלך עבודתו וגם לא באותו הערב שכן כפי שהסתבר בהמשך החקירה הנגדית, לאחר נטילת מכשיר הטלפון בתחנת הדלק, הנאשם נסע לביתו **השאיר את מכשיר הטלפון ברכבו** ועלה הביתה - מעשה שכשלעצמו אינו מתיישב כלל עם כוונה להקים קשר עם הבעלים לצורך השבת האבידה, אם יתקשרו.

הנה כי כן, לשיטתו הוא, הנאשם פעל בפועל **בניגוד ובסתירה** למטרתו המוצהרת לאתר את הבעלים ולהשיב את המכשיר לבעליו: דקות ספורות לאחר נטילת המכשיר הוא השאיר אותו ברכבו, עם פנס דולק ועלה לביתו; הוא לא בדק במהלך הלילה ולא למחרת האם מישהו אחר התקשר; הוא לא בדק גם במהלך היום למחרת האם מישהו התקשר אף שהקפיד להישאר בקרבת המכשיר.

יש להפנות בהקשר זה גם לדברי הנאשם בחקירתו במשטרה (**ת/9** שורה 22) במענה לשאלת החוקר מדוע לא מסר את מכשיר הטלפון בתחנת המשטרה: "לא חשבתי על זה **הייתי בטוח שבאותו לילה יתקשר אלי הבעלים ואני אחזיר לו**" (ההדגשה הוספה) והנאשם חזר על כך במפגיע גם בשורה 36 בחקירה. זאת, מבלי לספר לחוקר שהשאיר את מכשיר הטלפון ברכבו - גרסה שהופיעה לראשונה במשפט, פעולה העומדת בסתירה לאותה ציפיה, ומאיננה את אותה אפשרות.

18. בהמשך החקירה הנגדית התברר מה גרם לסטיית הנאשם מאותה גרסה מקורית פשוטה לענן מעורפל של חלופות עובדתיות שונות שאינן מתיישבות זו עם זו: מהודעות המתלוננת התברר, שניסתה להתקשר למכשיר הטלפון שלה לראשונה **חצי שעה לאחר שעזבה את המקום** ואז "היה צלצול ואחר כך הוא לא היה זמין יותר" וכן הדגישה, שהטלפון היה במצב סוללה מלאה (**ראו בת/3** משורה 12 הודעה מיום 15.7.19 וכן **ראו בת/1** מיום 11.4.19 שורה 23).

הטענה בדבר הותרת מכשיר הטלפון במכונית נועדה להסביר כיצד לא שמע את צלצול הטלפון מהבעלים חצי שעה בלבד לאחר נטילת המכשיר. התשובות החמקניות הנוספות, שלא בדק את מכשיר הטלפון כלל גם למחרת היום, נועדו להסביר מדוע לא הבחין בשיחה הנכנסת גם למחרת בבוקר. כך או כך, הדבר ודאי אינו מתיישב עם כוונת השבת האבידה הטענה בדבר הותרת הפנס דולק והתרוקנות הסוללה נועדה להסביר מדוע נסיונות התקשרות נוספים מצד המתלוננת לא צלחו שכן הטלפון היה כבוי (אך, כאמור, אינה מתיישבת עם טענתו הפוזיטיבית של הנאשם שהשאיר את מכשיר הטלפון לידו כדי לענות לבעלים, אם יתקשרו).

19. גם לשיטת הנאשם, התרוקנות הסוללה במהלך הלילה או למחרת היום, אינה יכולה להסביר שהמכשיר היה כבוי כבר כחצי שעה לאחר שנשכח בתחנת הדלק. התיזה החלופית שהועלתה בסיכומים לבעיה בקליטה, נטענה בעלמא ואיננה מסתברת כלל.

20. למעלה מן הצורך אעיר, נוכח טענת ב"כ הנאשם כי לא בוצעה פעולת חקירה במכשיר הטלפון על מנת לבדוק את מצב הסוללה, אפנה **לת/2** הודעת המתלוננת מיום 23.4.19 שם נמסר מכשיר הטלפון לידיה של המתלוננת המזהה את המכשיר על פי "תמונת שומר מסך". דהיינו, בעת השבת מכשיר הטלפון למתלוננת בוצעה הדלקה של מכשיר הטלפון והמתלוננת זיהתה את המכשיר על סמך תמונת שומר המסך, אותה ניתן לזהות רק במצב דלוק. די היה בכך על מנת לשלול את גרסת הנאשם לכך שמכשיר הטלפון התרוקן וכבה מעצמו (בין באותו הערב, בין למחרת ובין

בחלוף הימים) וללמד כי בוצעה בו פעולת כיבוי מכוונת.

סוף דבר

21. טענת הנאשם בדבר כוונה להשיב את מכשיר הטלפון לבעליו נסתרת מהתנהגותו בפועל. הנאשם לא הצביע על מעשה כלשהו שעשה כדי לקדם את מטרתו הנטענת והוכח, כי בפועל ביצע פעולות הסותרות את אותה טענה. במכלול הדברים, מעשי הנאשם ביממה הראשונה לאחר נשיאת הטלפון מלמדים על היעדר כל כוונה להשבת האבידה ועל מניעת האפשרות ליצירת קשר עם הבעלים. על כן נותרים הדברים כפשוטם, כי מעשי הנאשם מלמדים על כוונתו - להשאיר את מכשיר הטלפון בחזקתו.

22. נוכח כל האמור לעיל, לא נותר ספק סביר באשמת הנאשם ויש להרשיעו בעבירת הגניבה.

ניתנה היום, כ' אלול תש"פ, 09 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים